

*Vremea
culesului*

Autorul a peste 100 de titluri, Michael Phillips este un nume de primă mărime pe scena literaturii creștine, lucrările sale vânzându-se până în prezent în peste 6 milioane de exemplare. Phillips este, de asemenea, recunoscut în lumea întreagă drept unul dintre cei mai competenți experți în opera scriitorului victorian creștin George MacDonald, pe care a redactat-o și a republicat-o.

Surorile din comitatul Shenandoah * 2

*Vremea
culesului*

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

 CASACĂRȚII

Oradea, 2016

Copyright © 2003 Michael Phillips

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *A Day to Pick Your Own Cotton*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Vremea culesului

de Michael Phillips

Copyright © 2016 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, MICHAEL**

**Vremea culesului / Michael Phillips; trad.:
Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea: Casa Cărții, 2016
ISBN 978-606-732-061-9**

I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Lavinia Filipaș

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Cuprins

1. Surori de suferință	7
2. Primul hop	13
3. Planul de bătaie	21
4. Rosewood	25
5. Povestea Emmei	29
6. Începe schimbarea la față	33
7. Vechiul jurnal	37
8. Ne punem planul la încercare	43
9. O discuție despre Dumnezeu	49
10. Înapoi la plantația McSimmons	55
11. O sărbătorire a libertății	65
12. Afișul	71
13. Alegerea	75
14. Unde-i Katie?	79
15. Singură la Rosewood	85
16. Aleta	89
17. Cuvinte aspre	95
18. Vânătoarea de comori	99
19. Zile apăsătoare	107
20. O datorie achitată	111
21. Lacrima	119
22. Respect	125
23. Povești	131
24. Ziua de spălat rufe	135
25. Geamuri noi	143
26. O rugămintă	147

27. Întrebări	151
28. Facem brânză	159
29. O vizită neașteptată	165
30. Starea națiunii	171
31. Singură cu gândurile mele	177
32. O zi de neuitat	183
33. Un vizitator suspect	193
34. Pe urmele pericolului	197
35. Capturarea	205
36. Interogarea	211
37. Katie și Aleta	217
38. Clipe de coșmar	221
39. O hotărâre curajoasă	225
40. Misiunea de salvare	231
41. La stejar	239
42. Patru surori și un prieten	247
43. O nouă răscruce	251
44. Îmi vine o idee	255
45. Dimineța pe câmp	259
46. La cules de bumbac	265
47. O veste cumplită	269
48. Ziua cea mare	273
49. Din nou acasă	277
<i>Epilog</i>	281

1

Surori de suferință

N-aveam, vezi bine, cum să știu ce gândește cucoana care ținea magazinul universal și oficiul poștal din Greens Crossing, un târgușor aflat în comitatul Shenandoah din Carolina de Nord, dar eu una mă perpeleam la gândul că, *de nu izbutim s-o ducem cu vorba, ne puteam lua adio de la provizii. Sau mai rău, poate și de la Rosewood.*

Elfrida Hammond nu era genul de femeie pe care s-o citești dintr-o privire. Mai mereu încruntată, măsură pe fitecine cu ochii nișel mijiți, bănuitoare. Eu n-o mai văzusem decât o singură dată, și atunci doar de la fereastra de la etaj, unde mă ascunsesem când venise la Rosewood, dar a fost de ajuns să-i aud vocea acrå ca să știu că nu era o făptură dintre cele mai prietenoase.

Casa de la Rosewood nu era a mea. Am să vă lămuresc eu mai încolo cum vine treaba asta. Orișicum, jupâneasa de la magazinul universal nu fusese nicidecum zâmbitoare în ziua cu pricina și ceva îmi spunea că n-o vom găsi nici azi cu zâmbetul pe buze. La drept vorbind, mi-e greu să cred că Elfrida Hammond a zâmbit vreodată.

Habar n-am în ce toane se găsea femeia, dacă văzuse căruța oprind în fața prăvăliei și ce gânduri îi trecură prin cap când clinchetul clopoțelului de la intrare anunță sosirea unui mușteriu, dar știu că, atunci când se întoarse s-o salute pe tânăra domnișoară care tocmai intrase pe ușă, ochii i se îngustară și mai abitur.

— Kathleen...? zise ea tărăgănat, cu îngrijorată mirare.

— Bună dimineața, doamnă Hammond, răspunse fata.

Deși abia împlinise 15 ani cu o lună în urmă, voia să pară mai matură, și asta dintr-un motiv bine întemeiat.

— Văd că mamă-ta nu-i cu tine.

— Mama n-a putut să vină azi în târg, doamnă Hammond, așa că m-a trimis pe mine. Aici este lista cu proviziile de care avem nevoie, adăugă tânăra, întinzându-i o foaie de hârtie peste tejghea.

Jupâneasa i-o înșfăcă din mână și își trecu ochii peste listă ca o guvernantă ce notează o lucrare de control.

— Sunt o grămadă de lucruri pe lista asta, Kathleen, comentă ea ursuză.

— Da, doamnă.

— A aflat mamă-ta ce ți-am spus despre contul ei de la prăvălie?

— Da, doamnă. Mama vă făgăduiește că își va achita datoria cât de curând și vă roagă s-o mai păsuți puțin.

— Ei, zău așa, cât crede că am s-o mai pot păsu în chipul acesta? pufni femeia nemulțumită.

Se mai uită o dată peste listă, apoi la Katie, după care aruncă o privire spre căruța din fața prăvăliei.

— Cine-i negresa cu care ai venit? întrebă ea, mijind și mai tare ochii.

— Este... ăă... este una dintre slavele noastre de casă.

— N-am mai văzut-o până acum. E odrasla lui Beulah?

— Nu, doamnă.

— Tare urâtă mai e!

— Nu și când ajungi să o cunoști, doamnă Hammond. Și e deșteaptă foc.

— Ei bine, mie nu mi se pare nici frumoasă, și nici deșteaptă, pufni coana Hammond, care nu suferea să fie contrazisă, și cu atât mai puțin de către o fetișcană. Nu, nu cred să se-ascundă mare lucru în căpățâna aia neagră a ei. Auzi colo: o negresă deșteaptă! E de-a dreptul caraghios să spui așa ceva.

— Noi trebuie să plecăm, doamnă Hammond, spuse Katie, fără a-i încuviința vorbele, mai avem câteva lucruri de rezolvat în târg. Vă las să ne pregătiți comanda.

Spunând acestea, fata se răsuci pe călcâie și părăsi prăvălia.

Negresa cu pricina, ce aștepta în căruță, eram eu. Nu auzisem, firește, toate câte se discutaseră înăuntru, dar Katie mi-a povestit mai apoi totul de-a fir a păr. Aceasta este povestea noastră. A mea și a lui Katie.

Pe mine mă cheamă Mary Ann Jukes, dar lumea îmi zice Mayme, așa că bag de seamă că puteți să-mi ziceți și voi așijderea. Fata care stătuse de vorbă cu coana Hammond se numea Kathleen Clairborne, dar prietenii îi spuneau, simplu, Katie. Așa îi ziceam și eu. Katie sau miss Katie.

Eu și Katie ne aflam la mare ananghie, căci războiul ne lăsase pe amândouă singure pe lume. Dumnezeu ne adusese împreună cu o lună și jumătate înainte, când o ceată de dezertori confederați cunoscuți drept Banda lui Bilsby trecuseră prin comitatul Shenandoah, ucigând toată suflarea de pe plantația stăpânului meu și de la Rosewood, plantația părinților lui Katie.

Eu scăpasem cu viață pentru că nu mă aflam la colibă, mă dusesem să iau apă de la fântână, iar doamna Clairborne o ascunsese pe Katie în pivnița casei, așa că mișeii n-au dat nici de ea. Ne-au ucis însă familiile – și mie, și ei.

Eu am părăsit plantația de îndată ce i-am îngropat pe ai mei. După ce am colindat o vreme prin ținut, am ajuns la plantația lui Katie. Când am dat pentru prima dată cu ochii una de alta, am rămas amândouă buimăcite. Dar, încetul cu încetul, ni s-au dezlegat limbile. Am rămas la Rosewood peste noapte, socotind că Katie avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă până se va obișnui cu gândul celor întâmplate. Dar ea a ținut să rămân de tot acolo. Așa că m-am învoit să mai rămân o săptămână ș-apoi încă una și uite așa au trecut trei săptămâni.

Trăiam singure în ditamai conacul de pe plantație, mulgând vacile, făcând pâine și având grijă una de alta. Katie mi-a arătat o sumedenie de cărți, mi-a dăruit una dintre păpușile ei și m-a

învățat să citesc mai bine. Eu, pe de altă parte, am învățat-o să taie lemne și să cânte cântări de-ale sclavilor. Ea îmi citea povești din cărți, eu îi spuneam povești știute din bătrâni.

Știam, vezi bine, că odată și odată tot va trebui să plec de la Rosewood. Dacă se afla că eu, o negresă fugară, dormeam în patul unui alb, știam că or să mă jupoaie de vie sau or să mă spânzure de un copac. Habar n-aveam dacă stăpânul meu fusese ucis ori scăpase cu viață. Cel mai tare, însă, mă frământa ce avea să se întâmple cu Katie. Am stăruit să se gândească la viitorul ei și la ce s-ar cuveni să facă. Avea trei unchi și o mătușă. Mătușă-sa trăia undeva în nord, dar Katie n-o văzuse niciodată. După cele povestite de ea, mă temeam că unchiu-său, cel de trăia în apropiere de Rosewood, va încerca să pună mâna pe plantație. Un alt unchi, frate cu măicuța ei, plecase să caute aur în California, dar Katie se îndoia că acesta ar mai fi în viață. Celălalt frate al maică-sii era un pierde-vară care mai dădea în răstimpuri pe la Rosewood atunci când avea nevoie de bani. Katie nu-i plăcea nici pe unchi, nici pe mătușă, și n-o trăgea inima să se mute la niciunul dintre ei.

Într-o zi s-au ivit, hodoronc-tronc, la conac trei indivizi dubioși care îl căutau pe unul dintre unchii ei. Ne-am ascuns și am izbutit să îi punem pe fugă, trăgând cu armele peste capetele lor. Înțelegând în ce pericol se afla Katie, am socotit că nu mai putea amâna – trebuia să vorbească neîntârziat cuiva despre cele întâmplate – și că era mai bine pentru amândouă ca eu să plec. Și am plecat. Dar despărțirea noastră n-a durat mult, căci Katie a venit după mine și m-a implorat să mă întorc. Avea nevoie de ajutorul meu. Numai ce găsisse, ascunsă în grajd, o negresă fugară ce stătea să nască!

Negresa aceea era Emma, o sclavă neghioabă care fugea de oarece bucluc în care se băgase și despre care nu voia în ruptul capului să ne vorbească.

Pe când ne întrebam ce să ne facem cu Emma și cu pruncul ei nou-născut, iar pe mine mă bătea iar gândul plecării, numai ce-i veni lui Katie o idee năstrușnică: să trăim mai departe la

Rosewood la fel ca până atunci, dar să lăsăm a se crede că *nu suntem* singure, că taică-său și frații ei nu se întorseseră încă de pe front și că mamă-sa și sclavii erau încă acolo.

Iată de ce ne aflăm azi aici eu și Katie – două fete orfane, surori de suferință. Veniserăm la Greens Crossing, lăsându-i pe Emma și pe băiețelul ei, William, singuri la conac, ca să ne punem, pentru prima oară, planul la încercare. Să vedem dacă o să-i putem convinge pe oameni că lucrurile decurgeau normal la Rosewood și că totul era așa cum trebuia să fie.

2

Primul hop

Katie ieși din prăvălie și, când ajunse lângă căruță, ridică privirea spre mine cu un licăr de surâs. Din spatele ferestrei deschise ne urmărea cu ochi de vultur coana Hammond.

— Nu spune nimic, miss Katie, îi șoptii eu, încercând să nu-mi mișc buzele. E cu ochii pe noi!

Katie dădu să se răsucească.

— Nu te uita! șuierai eu printre dinți.

Katie se întoarse spre mine și urcă în căruță. Eu priveam drept înainte, cu ochi goi și lipsiți de expresie, așa cum se așteptau alții să privim noi, sclavii de culoare, de parcă nu ne-am gândi la nimic, de parcă nici n-am fi în stare să gândim.

Sub această mască placidă, creierul însă îmi zbârnâia, nu alta. *Dacă o putem duce de nas pe coana Hammond, făcând-o să creadă că totul e în ordine, putem păcăli pe oricine!*

Katie ridică frâna, plesni din hățuri și căruța o luă din loc. Ardeam amândouă de curiozitate și tare am fi vrut să putem privi înapoi. Dar încă nu puteam, căci pesemne coana Hammond ne urmărea și acum de la fereastră.

— Am reușit, Mayme! exclamă Katie în șoaptă. Cred că am izbutit s-o conving că mama m-a trimis în oraș.

— Nu uita, miss Katie, că mai trebuie să dai o dată ochii cu ea. Brusc, o voce mă făcu să sar ca arsă.

— 'Neața, don'șoară Kathleen.